

**'Een snel en gevat
debuut.'**

- Harper's Bazaar

JA, IK WIL NIET

**ELIZA
KENNEDY**

**'Het meest
geruchtmakende,
grappigste en
brutaalste boek
van het jaar.'**

- Publishers Weekly

XANDER

ROMAN

ELIZA KENNEDY

Ja, ik wil niet

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *I take you*
Oorspronkelijke uitgever: Crown Publishers/New York
Vertaling: Maya Denneman
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Lauren Volo
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Eliza Kennedy
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 372 0 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Joshua

ZATERDAG

1

Ik ga trouwen.

Hij is perfect!

Het wordt een *ramp*.

‘Je bent gek,’ zegt Freddy. Ze geeft me nog een drankje aan. ‘Will is geweldig. Hij heeft een coole baan. Hij kookt. Hij is superlief.’

‘Hij is alles wat ik niet ben,’ zeg ik. ‘Hij compenseert al mijn gebreken.’

‘Ha ha!’ lacht Freddy. ‘Mocht je willen!’

We zijn in een club in de stad. Het is er donker, warm, druk, en de muziek staat bizar hard. Nicole zit tegenover ons aan het tafeltje met haar telefoon te spelen. De rest danst bij de dj.

‘Je bent een wurgcontract!’ schreeuwt Freddy boven de muziek uit. ‘Op het eerste gezicht zie je er wel oké uit, maar als je eenmaal de kleine lettertjes doorneemt...’ Ze gooit haar drankje in één keer achterover. ‘Dan ben je de sjaak.’

Ik zucht. ‘Ik weet niet eens precies hoe het zo ver is gekomen.’

‘Ja, ja!’ Ze prikt me met een van haar puntige paarse nagels. ‘Heeft hij je erin geluisd dan? Zei hij “O! Kijk daar eens,” ze wappert met haar handen voor mijn ogen, “wat een mooie lichtjes” en toen gauw de ring om je vinger geschoven?’

‘Het was heel romantisch!’ protesteer ik. ‘Maanlicht, het museum...’

Ze knikt bedachtzaam. ‘Toen Patrick me vroeg had hij de ring in de bek van zijn berenvel verstopt.’

‘Die in de lounge?’

‘Nee, die in de multimedialkamer.’

‘Waarom hoor ik dit verhaal nu pas?’

‘Hij liet me over de grond kruipen om hem te zoeken,’ voegt ze eraan toe. ‘Poedelnaakt.’

Ik mis Patrick.

‘En met handboeien om,’ zegt ze. ‘Dat hielp op zich ook wel.’

Ik wil meer weten van deze interessante roddel, maar voordat ik door kan vragen komt er iemand naast me zitten. Hij is knap. Ik glimlach naar hem. Hij glimlacht terug.

‘Ik kan mensen vermoorden met mijn gedachten,’ zeg ik tegen hem.

Hij lacht en vraagt: ‘Wil je wat van me drinken?’

Hij is Brits. Ik ben in één klap smoorverliefd.

Ik leg mijn hand op zijn krullende haar. Algauw zitten we te zoenen. Hij smaakt naar rook en whisky. Ik kan dit de hele avond volhouden, maar Freddy trekt me de dansvloer op. We swingen, springen en draaien. We bouncen en twerken. We zwieren elkaar rond.

‘Heb je *las drogas* bij je?’ schreeuw ik.

Ze kijkt verbaasd. ‘Ik dacht dat we gingen minderen.’

‘Winifred! Vanavond toch niet?’

Ze pakt haar tas van tafel en gaat me voor naar de wc’s. Als we terugkomen is de knappe Brit verdwenen. Nicole zit er nog steeds. Leta, Chelsea en Joy gaan op hun stoel uit hun dak op de muziek. De drank vliegt door de lucht.

Dit is fucking fantastisch. Ik ben zo happy vanavond. Ik wil elke week een vrijgezellenfeest.

‘Zullen we een *prank call* doen?’ stel ik voor.

‘Zullen we naar een striptent gaan?’ zegt Freddy.

‘Ja!’ roepen we in koor. Behalve Nicole, die zit verdomme nog steeds te appen.

Mijn telefoon piept. Een bericht van Philip.

– Wilder. Kom zsm hierheen.

Wankel sta ik op. ‘Zeg maar dag tegen mama!’

‘Niet! Nu?’ roept Freddy vol ongelooft. ‘Dat kunnen ze niet maken!’

Ik klop haar op haar schouder. ‘Ik kom zo weer terug.’

Ha ha. Niet dus.

Het is een gekkenhuis op kantoor. Assistenten rennen door de gangen met stapels ringbanden en dossiermappen, avondsecretaresses printen en kopiëren alsof de wereld ervan afhangt. Ik ben nog nooit onder invloed op kantoor verschenen, dus alles is gek en nieuw en lichtelijk hilarisch. Ik barst in lachen uit, wat me een paar fronsende blikken oplevert. Op de gang kom ik ineens in een onverwachte turbulentie terecht. O nee... Ik stort neer! Gelukkig vangt een muur me op. Muren worden vreselijk ondergewaardeerd. De persoon die ze in deze hal heeft geplaatst had een vooruitziende blik. En degene die ze heeft útgevonden was pas echt een über...

Ik glip de toiletten binnen en gooi wat water in mijn gezicht. Dat is beter.

Op weg naar mijn werkplek zie ik dat het licht in Lyle’s kamer aan is, dus ik wip even langs. Daar zit hij omgeven door stapels papier en vettige bakjes afhaaleten driftig op zijn laptop te rammen. Bezweet, bleek en gestrest. Lyle en ik werken in hetzelfde team, onder dezelfde partner. Ik werk nu twee jaar voor het kantoor, hij vijf. Je zou ons bevriende rivalen kunnen noemen. Verwante zielen. Maar dan echt super-, súperclose.

‘Flikker op,’ zegt hij.

Ik laat me in een stoel zakken. ‘*What’s up, Mighty Mouse?*’

Hij slaakt een diepe zucht. ‘Hoe vaak heb ik al gevraagd of je me niet zo wilt noemen?’

‘Elf keer. Wat is hier allemaal aan de hand? Het is na middernacht.’

‘De eisers in de zaak Lucas willen een kort geding.’ Onder-
tussen typt hij verwoed door. ‘We hebben achtenveertig uur
om te antwoorden. Kun je helpen?’

Ik peuter aan een glinsterend stukje confetti uit de club dat
aan mijn jurk plakt. ‘Helaas niet.’

Lyle leest zijn tekst door, drukt op Enter, mept er dan op,
schreeuwt ‘Klerezooi!’ naar het scherm, mept nog eens kei-
hard op Enter, ademt langdurig uit, laat vervolgens zijn nek
kraken en draait zich naar mij. ‘Als. Zij niet. Kan helpen.’ Hij
doet zijn irritante zombie-imitatie. ‘Waarom. Is zij. Dan hier?’

Kutconfetti. Ik tik er nog een keer tegen met mijn vinger.
‘Omdat. Philip. Haar appte.’

Lyle fronst zijn wenkbrauwen. ‘Is hij hier, dan?’

‘Blijkbaar, meneertje koekepeertje.’

‘Philip kan niet eens appen.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien heeft zijn secretaresse
het hem geleerd.’

‘Betty is negentig. En waarom appt hij jou eigenlijk?’

‘Lyle. Maakt zich. Zorgen. Lyle vraagt zich. Af. Waarom de
partner. Hem. Niet. Appt. Lyle is bang. Dat hij. Eruit ligt.’

Nijdig pakt hij een pen beet.

‘Ik zie zo veel liefde in je ogen.’ Ik leg mijn hand op mijn
hart. ‘Het wordt me bijna te veel.’

Even lijkt het erop dat hij over het bureau zal springen om
me een oog uit te steken, maar hij weet zich in te houden.
‘Eruit,’ zegt hij, en hij wijst met de pen naar de deur. ‘Nu.’

Ik loop twee trappen op naar de vierenveertigste verdieping,
waar de kamers van de partners zich bevinden. De verlichting
is er gedimd en duur, de tapijten hoogpolig. Zelfs de lucht
ruikt er beter; tintelend fris alsof hij rechtstreeks uit de Alpen
komt. Wie weet is dat ook wel zo. Ik wandel door de gangen
en bewonder de dure kunst en ingelijste artefacten uit het glo-
rierijke verleden van het kantoor. Sepiafoto’s van de oprich-

ters. Bedankbriefjes van magnaten en industriebaronnen. Een brief van Theodore Roosevelt waarin hij klaagt over de hoogte van de rekening.

Philip zit met zijn voeten op zijn bureau een exposé door te nemen. Ik blijf in de deuropening staan en probeer nonchalant tegen de deurpost te leunen, maar dat lukt me niet helemaal. Dus ik klop en zeg: ‘U riep?’

Over zijn leesbril heen kijkt hij me aan. ‘Wilder. Kom binnen.’ Hij draagt een smoking. ‘Ik kom van een liefdadigheidsdingetje,’ legt hij uit.

‘Whoa.’ Ik hou mijn handen op. ‘Niet te veel details, alsjeblieft!’

Hij kijkt me een ogenblik zwijgend aan, leest dan weer verder. Ik strijk neer op het randje van een van zijn oorfauteuils en wacht.

Het is een kekke smoking.

Ik verplaats mijn aandacht naar zijn bureau. Dat is massief, barok, intimiderend. Ik raak volkomen gehypnotiseerd door de kronkels en krullen en het sierlijke bloemmotief. Ik vraag me af door wie het is bewerkt. Waarschijnlijk door weeskinderen; achttiende-eeuwse Franse weeskinderen. Ik zie voor me hoe ze bij het werkhuis ploeteren, hoe hun kleine, gebarsten handen trillen in de kille wind die jaagt over de koude vlakten van... dingetjes. Ergens in Frankrijk. Stuntelend met hun gereedschap hakken ze hier en daar een vinger of teen af. Waarna ze een lap stof van hun kiel scheuren om vaardig een tourniquet te maken en vervolgens weer door te gaan met hun werk.

Ik wil Philip ernaar vragen, maar bedenk me.

Ik vouw mijn handen in mijn schoot. Mijn jurk kruipt omhoog. Te ver omhoog. Gevarenzone! Ik trek aan de zoom. Er scheurt iets.

Philip gooit het exposé op zijn bureau. ‘Dus,’ zegt hij, ‘je gaat trouwen?’

‘Yesss.’ Suf steek ik twee duimen omhoog. Waarom? En wat doe ik hier eigenlijk? Ik zou hier helemaal niet moeten zijn. ‘We vliegen morgen naar Key West.’

Hij glimlacht. ‘Gefeliciteerd.’

‘Dank je!’

‘Je moet het afgelasten.’

‘Wat?’

‘Of eigenlijk uitstellen.’ Hij haalt zijn voeten van het bureau en gaat rechtop zitten. ‘Een paar maanden maar.’

Doe even normaal. Dit kunnen ze toch niet maken? Ik wil trouwen! Will en ik zijn soulmates!

‘Geen sprake van,’ zeg ik. ‘*Je refuse.*’

Philip zoekt in een stapel papieren. Dan stopt hij en kijkt op. ‘Is dit je eerste huwelijk?’

‘Ja, en...’

‘Ik herinner me mijn eerste keer nog.’ Zijn blik wordt wazig. ‘Het is waar wat ze zeggen. Je eerste huwelijk is altijd je beste.’

‘Goed om te weten, maar...’

‘De volgende depositie in het collectieve geding tegen EnerGreen staat voor vrijdag gepland.’ Hij raadpleegt een vel papier dat hij uit de chaos heeft geplukt. ‘De getuige is een accountant. Peter Hoffman.’

‘Hoffman?’ zeg ik. ‘Die van de e-mails?’

‘Volgens Lyle is meneer Hoffman nog niet klaar om te getuigen. Hij moet nog geprept worden.’ Hij kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar me.

O, Philip is gewoon in de war! ‘Dat is het fraudedeel van de zaak,’ help ik hem herinneren. ‘Ik werk aan de milieuvorderingen.’ Ik sla mijn benen over elkaar en glimlach naar hem. Probleem opgelost.

Maar hij fronsst en schudt zijn hoofd. ‘Lyle zegt dat jij de documenten kent. Jij bent ingelezen, dus jij moet het doen.’

Ik had kunnen weten wie hierachter zat. ‘Lyle lielt. Ik be-

doel, liegt! Philip, hij probeert mijn bruiloft te verzieken! Hij...'

Philip kijkt naar me over zijn leesbril. De strenge schoolmeester en de tegendraadse leerling. Heerlijk. Uitdagend steek ik mijn kin naar voren. Ik probeer mijn elleboog op de stoel-leuning te zetten, maar die is erg glad, wat raar is voor brokaat. Dan vouw ik mijn armen maar over elkaar. 'Zoek maar iemand anders.'

Hij steekt een hoogdravende speech af over dat EnerGreen onze belangrijkste klant is... dit een historische zaak is... er miljarden dollars op het spel staan... woedende overheidsinstellingen over onze schouders meekijken... er al zo veel negatieve persaadacht is sinds het olielek... de ware test voor de toewijding van een advocaat haar bereidheid offers te brengen ten bate van de cliënt is...

Eerlijk gezegd kan ik me niet concentreren. Zijn stem klinkt zo soepel en metrisch. Bijna hypnotiserend. En ik word afgeleid door hoe het licht van de bureaulamp zijn zilvergrijze haar laat glanzen. Philip heeft goed haar. Geweldig haar. Maar het is dan ook een knappe man. Hij is...

'... omdat de documenten van de getuige bol staan van mogelijke valkuilen moet hij goed voorbereid worden op zijn getuigenis. En jij, Wilder, bent degene die dat moet doen. Maar, en hier zul je blij mee zijn, het toeval wil dat meneer Hoffman op dit moment vakantie viert op de Florida Keys. Hij wil graag daar zijn verklaring afleggen en de aanklagers hebben ermee ingestemd.' Philip glimlacht naar me.

De smoking plus de leesbril en nu ook nog die glimlach?

Onweerstaanbaar.

'Dus dit is ons plan,' gaat hij verder. 'Je spreekt meneer Hoffman dinsdag op zijn vakantieresort.' Hij kijkt op het papier. 'Tranquility Bay. Klinkt rustgevend. Ik vlieg er donderdagavond ook heen en op vrijdag verdedig ik de getuigenis,' hij kijkt op, 'met jouw hulp, natuurlijk. Vanaf vrijdagavond kun je

gaan genieten van je welverdiende vrije tijd.’

Ik denk erover na. ‘Dus ik hoef de bruiloft niet uit te stellen.’
‘Precies.’

‘Maar waarom zei je dan dat...’

‘Omdat verontwaardiging je zo lekker bij de les houdt.’ Hij glimlacht weer.

Ik doe mijn ogen dicht. ‘Stuur maar iemand anders,’ zeg ik zwakjes.

‘Goed, dan doe ik dat,’ zegt Philip. ‘Op één voorwaarde.’

Ik open mijn ogen weer. Zwijgend staren we elkaar aan.

Ik sta op en doe de deur dicht. ‘Jurk aan of uit?’

Hij loopt om zijn bureau heen. ‘Wat een vraag.’

Ik rits mijn jurk open en zeg: ‘Ik wil dat je me op mijn kont slaat.’

‘Dat vond je wel lekker, hè?’ Hij gaat op de grote leren bank liggen. Ik klim boven op hem.

‘Nee,’ fluister ik in zijn oor, ‘ik vond het vréselijk.’

Even later lig ik naast hem met mijn hoofd op zijn borstkas. Dat was precies wat ik nodig had. En precies waarom ik bij mijn feestje was weggegaan. Dat was misschien overduidelijk, maar voor mij niet. Niet meteen.

Ik voel zijn hand op mijn hoofd, zijn vingers gaan door mijn haar, dat nu vol klitten zit. Philip heeft een prima uithoudingsvermogen voor een ouwe vent. Ik denk na over oude mannen. Die zijn best oké. Ze zijn allemaal zo... zo...

‘Wilder?’

‘Ja, meneer?’

Ik vind het heerlijk om hem zo te noemen, daar raak ik meteen weer opgewonden van.

Ondergeschiktheid *rules!*

‘Ik zit ergens mee,’ zegt Philip.

‘Dat is niet zo mooi, meneer.’

Ik voel hoe hij een van mijn krullen losmaakt, om zijn vin-

ger windt en er zachtjes aan trekt. ‘Want ik denk dat ik je net een beetje heb misleid.’

‘Hoezo dan?’

‘Je zult Hoffman toch moeten preppen.’

Ik zucht voldaan en aai hem over zijn borst. ‘Dat wist ik al.’

Hij tilt zijn hoofd op om naar me te kunnen kijken. ‘Echt?’

Ik ga zitten en zoek mijn kleren bij elkaar. ‘Natuurlijk. En ik vind het niet erg.’ Ik kijk hem streng aan. ‘Hoewel het wel fout van je was om te proberen me te dwingen.’

‘Ja, hè?’ Hij glimlacht. ‘Lekker, toch?’

Dat was het zeker. Dus laat ik hem me nog een keer dwingen. Daarna dwing ik hem een tijdje. Dan kleed ik me aan, regel een taxi en ga naar huis.

Will en ik wonen in een loft aan North Moore Street. Voordat hij vijf maanden geleden bij me introk was het er kaal, kil en steriel; een beetje zoals mijn ziel, zegt Freddy altijd graag. Nu is het knus en gezellig en staat het vol met Wills oude meubels en kunst en de mooie dingen die hij van zijn reizen meebrengt.

Hij moet me de lift uit hebben horen struikelen, want hij staat bij de deur te wachten in een t-shirt en pyjamabroek, zijn haar warrig van het douchen. Freddy heeft gelijk; het is zo’n schatje.

Hij gaapt en glimlacht naar me. ‘Hoi, Lily.’

‘Liefje! Je bent opgebleven.’

Houtblokken knisperen in de open haard. Er staat zachte muziek op. Ik stort in zijn armen. Met een liefdevolle blik kijkt hij me aan. ‘Heb je een emmertje nodig?’ vraagt hij teder.

‘Nog niet,’ fluister ik.

Hij helpt me naar de bank en geeft me een glas water. Aspirine. Een mok met thee. Hij had het allemaal al klaargezet.

Ik ga met mijn hoofd in zijn schoot liggen. Hij legt een dekkentje over me heen. ‘Hoe was het?’ vraagt hij.

‘Wel leuk.’

Hij veegt een paar lokjes haar van mijn voorhoofd. ‘Je ziet er mooi uit.’

Het feit dat ik erken dat ik een slecht mens ben, maakt me nog niet minder slecht. Dat weet ik ook wel.

Met een hopeloze blik kijk ik naar hem op. ‘Ik ben een wurgcontract, Will.’

‘Ik hou van je zoals je bent.’

‘O, ha,’ zeg ik zwakjes. ‘Ha ha.’

Ik zal mijn leven beteren. Echt!

Ik ga ervoor zorgen dat ik hem verdien.

‘We moeten morgen vroeg op het vliegveld zijn,’ zegt hij. ‘Ik breng je naar bed.’

‘Ik hou van je!’ roep ik. ‘Ik hou zo veel van je.’

En op dat moment is dat ook echt zo.

Hij grijnst naar me. ‘Dan heb ik een geweldig idee.’

‘Wat dan?’

‘Laten we gaan trouwen!’

O, jesus.

Ik sluit mijn ogen. ‘Oké!’

Wat doe ik? Wat heb ik gedáán?

Stop. Gewoon... rustig blijven.

Het komt goed. Helemaal goed.

Hoe? Geen idee. Echt totaal geen idee. Maar het is zo, dat weet ik gewoon.

Alles komt goed.